

ת"פ (ראשון לציון) 14522-10-23 - מדינת ישראל נ' ניקולאי פנשטיין

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14522-10-23 מדינת ישראל נ' פנשטיין

בפני כבוד השופטת הבכירה, טל אוסטפלד נאוי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ניקולאי פנשטיין

הנאשם

גזר דין

א. כתב האישום

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו, בכתב אישום מתוקן, בביצוע עבירת **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).
2. ביום 25.5.23 בשעה 13:19 או בסמוך לכך, נהג הנאשם שעבד כנהג בחברת "אגד", באוטובוס בנתיב השמאלי בראשון לציון. אותה עת, נהג בנתיב הנגדי בכביש, המתלונן, ברכבו הפרטי.

מאחר ורכבים אחרים שחנו במקום, חסמו את דרכו של הנאשם, הורה הנאשם למתלונן דרך חלון האוטובוס, לפנות את הדרך. המתלונן השיב כי אין באפשרותו לעשות כן, ובתגובה קילל הנאשם בשפה הרוסית באומרו "בלאט" והמתלונן קילל חזרה. בשלב זה שלף הנאשם מתוך נרתיק, אקדח מסוג גלוק LBC318 (להלן: **האקדח**), הציגו דרך חלון האוטובוס הסמוך למתלונן, תוך שחיך מעט אל עבר המתלונן, והוריד את האקדח מטה.

על רקע האמור, יצא המתלונן מרכבו, הזעיק את המשטרה ועיכב את הנאשם תוך שהוא מצלם אותו באמצעות מכשיר הטלפון הפרטי שלו.

ב. רישום פלילי

3. אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בפלילים.

ג. הסכמת הצדדים

עמוד 1

4. הוסכם בין הצדדים כי שירות המבחן יערוך תסקיר בעניינו של הנאשם, ויבחן לבקשת ההגנה, אפשרות ביטול הרשעה. המאשימה הצהירה כי היא עומדת על הרשעת הנאשם.

ד. שירות המבחן

5. בתסקיר מיום 9.4.25 פרט שירות המבחן את נסיבות חייו של הנאשם, כבן 51, עלה ארצה מרוסיה בשנת 1991, גרוש ואב לשלושה ילדים בגילים 11,19 ו-23. הנאשם מתגורר באופקים ועובד כנהג אוטובוס.

הנאשם שירת שירות צבאי מלא בתפקיד נהג ביחידות קרביות, ועד לפני כשלוש שנים ניהל מוסך כעצמאי, אך מכר אותו בעקבות קשיים בחיי הנישואין.

6. הנאשם הסביר את נסיבות ביצוע העבירה, טען כי בוצעה בערב חג שבועות, עת נסע את נסיעתו האחרונה ביום העבודה, היה לחוץ לשוב לביתו והלחץ השפיע על התנהלותו. לדבריו, המתלונן חסם עם רכבו את האוטובוס, התגרה בו ובתגובה לכך- איים עליו. הנאשם תיאר כי לא הייתה לו כל כוונה לפגוע במתלונן וכי חוסר השליטה שחוה, היה חריג עבורו.

7. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להכיר בדפוס חשיבה והתנהגות שהובילו אותו להתנהגות תוקפנית בעבירה, אך נראה כי הוא מכיר בחומרתה ובעל נכונות לשאת בתוצאות כפי שיידרש. עוד התרשם שירות המבחן מיכולתו של הנאשם לגלות רגישות כלפי המתלונן.

8. שירות המבחן סבר כי הנאשם זקוק לטיפול בתחום דפוסי חשיבה והתנהגות שמובילים לאלימות, הנאשם הסכים לטיפול ושולב בקבוצה ביום 16.2.25.

הנאשם התמיד להגיע למפגשי הטיפול, גילה רצינות ומחויבות ועלה הרושם כי הוא עשוי להיתרם מהמשך הטיפול.

9. שירות המבחן שקל את גורמי הסיכון לעבריינות, ביניהם דפוסי אלימות שעלולים להתבטא במצבי דחק ותסכול, הקושי להתחבר לדפוסי החשיבה שהובילו לביצוע העבירה, ומנגד מנה את יכולת התפקוד הטובה של הנאשם, שיתוף הפעולה המלא עם שירות המבחן וההשתלבות בקבוצה הטיפולית. עוד צוין כי ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע מפני התנהגות עוברת חוק.

10. להערכת שירות המבחן, המשך השתתפותו של הנאשם בקבוצה טיפולית עשוי להפחית את הסיכון בעניינו.

11. נוכח האמור המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף 140 שעות וצו מבחן למשך שנה.

12. באשר להרשעה- הומלץ לבטלה, מאחר ועלולה לגרום לפיטורי הנאשם ולפגוע בפרנסתו.

ה. טיעוני הצדדים לעונש

13. המאשימה הדגישה את חומרת העבירה, כאשר הנאשם ביצע את האיומים תוך ששלף את אקדחו והציגו כאיום במהלך עבודתו כנהג אוטובוס. לטענת המאשימה, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בין מספר חודשי מאסר לבין 12 חודשים.

המאשימה שקלה את האמור בתסקיר החיובי של שירות המבחן, המצביע על דרך שיקומית, את העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות, ואת תרומתו לחברה בשירות המילואים.

אך עם זאת, בשל נסיבותיה החמורות של העבירה, ובהיעדר נזק קונקרטי, לשיטת המאשימה, לא ניתן להימנע מהרשעה בדין.

נוכח כל האמור עתרה המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשם עונש מאסר על תנאי, קנס, התחייבות ופיצוי למתלונן.

14. ההגנה פתחה והדגישה את נסיבותיו של הנאשם, העובדה כי אין לחובתו הרשעות קודמות בפלילים, הוא אב לילד כבן 11, הודה בהזדמנות הראשונה, נטל אחריות והצטער על מעשיו. הסנגור הפנתה לתסקיר שירות המבחן הממליץ לבטל את ההרשעה, להתקדמות הנאשם בטיפול ולהתרשמות גורמי הטיפול כי הנאשם מגלה מחויבות לקבוצה.

באשר להרשעה, לטענת ההגנה עשוי להיגרם נזק קונקרטי לנאשם היה ויורשע, בהיותו נהג אוטובוס. הסנגור הפנתה לתקנה 15ב(1) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, הקובעת כי עבירה פלילית מקנה לרשות המוסמכת שיקול דעת למנוע חידוש רישיון.

לשיטתה של ההגנה, היה ותוותר הרשעת הנאשם על כנה, ייאלץ לחפש לעצמו מקום עבודה חדש ובשל גילו, עלול לעלות קושי לעשות כן.

ההגנה הוסיפה וביקשה לתת את הדעת על כך שהנאשם משרת שירות מילואים באופן תדיר והזכירה את מתווה נשיא המדינה לפיו יש לסייע למשרתי המילואים.

על כן, לאור התסקיר החיובי, הליך השיקום וקיומו של נזק קונקרטי, עתרה ההגנה לאמץ המלצות שירות המבחן, לבטל את ההרשעה ולהטיל צווי מבחן ושל"צ.

15. לבסוף, שמעתי את הנאשם עצמו אשר הביע חרטה על מעשיו.

ו. שאלת ההרשעה

16. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני ההגנה, מצאתי כי אין עסקין במקרה המצדיק ביטול ההרשעה בדין. אנמק בקצרה.

17. כידוע, כלל יסוד הוא כי מי שנקבע כי ביצע עבירה פלילית יורשע בדין, ורק נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן יכול שיביאו לתוצאה של סיום ההליכים ללא הרשעה. על עמדה זו חזר בית המשפט העליון פעמים רבות לאורך השנים, תוך שהדגיש כי סיום ההליכים ללא הרשעה הנו בגדר חריג מצומצם בלבד, ראו למשל ע"פ 9150/08 מ"י נ' ביטון (23.7.09) שם נקבע כך:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית-המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפרה את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון בפני החוק".

18. הכללים המנחים לבחינת סוגיית אי ההרשעה נקבעו בע"פ 2083/96 תמר כתבנ' מ"י, פד"י נב (3) 337 (להלן: **הלכת כתב**), ולפיהם:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

19. בענייננו, מדובר בעבירת איומים שבוצעה בכביש. על בתי המשפט למגר את האלימות בכבישים, אלימות שהפכה למכת מדינה, ולא אחת מוטלים עונשים מוחשיים, משיקולי הרתעה בעבירה מסוג זה. יחד עם זאת, ניתן לומר כי בנסיבות המתאימות ניתן להימנע מהרשעה. שכן, האפשרות לביטול הרשעה לא הוגבלה אך ורק לעבירות מסוימות וקביעת כלל גורף לפיו בעבירות איומים שנעברו בכביש לא ניתן להימנע מהרשעה, חותרת תחת תכלית הענישה האינדיווידואלית לפיה יש לבחון כל מקרה בהתאם לנסיבותיו.

20. מעשיו של הנאשם חמורים וגלום בהם פוטנציאל להסלמה ולנזק של ממש. לא זו אף זו, הנאשם ביצע את העבירה בעת עבודתו כנהג בחברת אגד - חברה ציבורית.

21. לא נעלמה מעיני העובדה כי האירוע חריג לאורחותיו של הנאשם ואינו משקף את כלל התנהלותו. עוד לנגד עיני העובדה כי מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם עם החוק, הוא נעדר דפוסים אלימים מושרשים ומעת ביצוע העבירה חלף זמן ניכר והנאשם לא שב וביצע עבירות נוספות.

22. עם זאת, ביצוע עבירת האיומים באמצעות אקדח, בכביש, במהלך העבודה כנהג בחברה ציבורית, הוא מעשה חמור באופן בלתי מבוטל. בנסיבות אלה, האינטרס הציבורי אינו מאפשר הימנעות

מהרשעה, מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה.

23. באשר לתנאי השני שנקבע ב"הלכת כתב", שעיקרו פגיעה קונקרטיה בנאשם, טוענת ההגנה כי ככל שתותר ההרשעה, יגרם לנאשם נזק קונקרטי ועבודתו תופסק. לתמיכה בטענה זו הפנתה ההגנה לתקנה 15ב(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, לפיה הרשעה בפלילים עשויה שלא לאפשר את חידוש רישיון נהיגתו של הנאשם.

עיון בנוסח התקנה מעלה אין המדובר בשלילת רישיון באופן מיידי, אלא קיימת לרשות המוסמכת, היכולת לבחון את המקרה ולבדוק **"האם מדובר בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע תעודה או חידושה"**.

24. בנסיבות אלה, ובשים לב לקביעת בית המשפט העליון לפיה כאשר נותר שיקול הדעת אצל הגורם המקצועי הרלבנטי אין בכך לומר באופן "אוטומטי" כי הרשעתו של הנאשם מובילה לנזק קונקרטי (רע"פ 3224/19 **אביב נ' מ"י** (28.5.19)).

25. היינו, בעניינו, אין המדובר בנזק קונקרטי השולל את שיקול דעתה של הרשות המוסמכת באופן אוטומטי, אלא נתונה לרשות הסמכות להפעיל את מלוא שיקול דעתה. וכפי שנקבע **"הדבר יאיין את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה בפלילים תמנע מאותו אדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים"** (ר' את רע"פ אביב הנ"ל).

26. על כן, משקיים שיקול דעת לרשות המוסמכת באשר למתן הרישיון, יש להפריד בין שיקול דעת זה לבין שיקול דעתו של בית המשפט בשאלת ההרשעה. בית המשפט אינו יכול להחליף את שיקול דעתה של הרשות המוסמכת: **"משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים"** (רע"פ 5018/18 **עומר בוזגלו נ' מ"י** (21.10.18)).

27. לא זו אף זו, בעניין שלפניי, הנאשם ביצע את עבירת האיומים באמצעות האקדח במהלך עבודתו, בנהיגה באוטובוס. מן הראוי כי ניתן לרשות המוסמכת האפשרות להחליט, בהתאם לשיקול דעתה, באשר למתן הרישיון.

28. לאור האמור, הרי שלא ניתן לומר כי בנסיבות העניין מתקיים התנאי השני הקבוע ב"הלכת כתב", שעיקרו נזק קונקרטי.

29. בנסיבות אלה, לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, בשים לב לאינטרס הציבורי, ובהיעדר נזק קונקרטי מיידי, אין מקום להיעתר לבקשה לביטול ההרשעה.

ז. מתחם העונש ההולם

30. הנאשם, במעשיו, פגע בערכים המוגנים של ביטחון המתלונן ושלוות נפשו. אינטרס החברה בעבירת האיומים הוא להגן על שלוות נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. עניינו

של אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, הוא חופש הפעולה והבחירה של הפרט.

31. הנאשם עשה שימוש באקדח שהחזיק, ואיים באמצעותו על המתלונן, בעת שנסע בכביש. לא ניתן להקל ראש בסיכון החמור לפגיעה בחייו של אדם עת מבוצע איום באמצעות אקדח ויש לנקוט בענישה מרתיעה, על מנת שמעשים מעין אלה לא יישנו.

32. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה בה הורשע הנאשם רחבה ונסמכת על חומרת המעשים. ראו למשל:

א. רע"פ 2604/22 **מן נ' מ"י** (28.4.22) המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת איומים בכך שאיים על שכנו באמצעות סכין. בית משפט השלום גזר על המבקש 8 חודשי מאסר בפועל, משאין הנסיבות מאפשרות נשיאת המאסר בעבודות שירות, וכן בשים לב לעברו הפלילי בעבירות איומים. עוד, הופעלו במצטבר 4 חודשי מאסר מותנים שעמדו כנגד המבקש, כך שבסה"כ נגזרו 12 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הקל בעונש, העמיד את תקופת המאסר על 4 חודשים, והפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה, כך שסה"כ הועמדה תקופת המאסר על 8 חודשים בפועל. בית המשפט העליון, דחה את בקשת רשות הערעור.

ב. ת"פ (י-ם) 2848-11-21 **מ"י נ' שויכי** (7.2.24) הנאשם הורשע בביצוע עבירות איומים והחזקת סכין, בגין כך שעל רקע ויכוח בעניין כריך שרכש המתלונן בחנות נוחות, איים הנאשם עליו באמצעות סכין. בית המשפט קבע את מתחם העונש ההולם בין מאסר לתקופה קצרה לבין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, וגזר על הנאשם 21 ימי מאסר בעבודות שירות.

33. אזכיר כי "**קביעת מתחם העונש ההולם איננה עניין אריתמטי וכי לבית המשפט נתון בהקשר זה מרחב מסוים של גמישות**" (ע"פ 3877/16 **פאדי ג'באלי נ' מ"י** (17.11.16)) בהיותה מתחם מגלם שיקולים נוספים- מדיניות ערכית ונסיבות המקרה המסוים, אשר מדיניות הענישה היא רק אחד מהם.

34. **בנסיבות ההליך שלפניי, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני קובעת את מתחם העונש ההולם בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.**

ה. עונשו של הנאשם

35. לזכות הנאשם שקלתי את העובדה כי הודה בביצוע המעשים לאחר תיקונו של כתב האישום לקולה, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה וחסך מזמנו של המתלונן. כמו כן, שקלתי את הפגיעה בנאשם ובמשפחתו ובכלל זה את הפגיעה הכלכלית.

36. עוד זקפתי לזכותו של הנאשם, את שירות המילואים המשמעותי בו נשא, העולה על 400 ימים, במהלך מלחמת "חרבות ברזל".

37. כן אינני מתעלמת מהאמור בתסקיר שירות המבחן, ההליך הטיפולי בו נטל חלק הנאשם, שיתוף הפעולה המלא עם שירות המבחן וההשתלבות בקבוצה הטיפולית. הנאשם נתרם מהטיפול עד כי שירות המבחן מצא שהמשך שילובו בקבוצה הטיפולית עשוי להפחית את הסיכון ממנו. על כן, ניתן לומר, כעתירת המאשימה עצמה, כי קיים בעניינו של הנאשם **"סיכוי של ממש שישתקם"**.

38. אף המאשימה מצאה כי מכלול שיקולים אלה, מצדיק הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם וסטייה ממתחם העונש ההולם. עתירת המאשימה למאסר מותנה מבטאת לטעמי, במידה רבה את ההתחשבות הראויה במכלול השיקולים לקולה, ובכלל זה את תרומתו הרבה של הנאשם למדינה בעת ששירת במילואים שירות משמעותי.

39. על כן, מצאתי לסטות ממתחם העונש ההולם, כעתירת המאשימה ולא לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל.

ט. סוף דבר

40. לאור האמור, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. צו מבחן למשך שנה.

מובהר לנאשם כי ככל שלא יעמוד בצו המבחן יחזור עניינו מחדש לביהמ"ש, ויגזר עליו עונש אחר- יכול וחמור יותר.

ב. מאסר לתקופה של 6 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירת איומים.

ג. קנס בסך 2500 ש"ח או 21 ימי מאסר תמורתו אם הקנס לא ישולם. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.25 ובכל 1 לכל חודש עוקב. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ד. פיצוי למתלונן, ע"ת 1 בסך של 2500 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת ביהמ"ש בתוך 60 יום. המזכירות תעביר את הפיצוי למתלונן בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה בתוך 14 יום.

ה. הנאשם יצהיר ויתחייב כי היה ויעבור במשך שנתיים מהיום עבירת איומים, ישלם את הסך

של 3,500 ₪. לא יצהיר, יאסר למשך 14 יום.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.